

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

ישנם כל הענינים מוכנים כבתיבה סגורה ונתנו
התיבה והמפתח לכל יהודי, הדבר היחיד שאליו
מחכים הוא - שיהודי יצעק עוד צעקה, ועוד
בקשה ותביעה ועוד תזכורת: "עד מתי?!"...

ראה עמוד 11

ערב שבת קודש פ' דברים, שבת חזון
הי' תהא שנת סגולות גדולות

תעז

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לעילוי נשמת

ר' מיכל ב"ר שמואל ע"ה דויטש
נפטר ביום ט' סיון ה'תשל"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת **בלומא גוטא** בת **נעכא** תחי'
לרגל יום ההולדת שלה ביום א' דחג השבועות
לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת
גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

נדפס ע"י **בתם וחתנם**

מרת **אסתר** ובעלה הרה"ת ר' **יעקב מיכאל הלוי** שיחיו **גינזבורג**

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

לימודו של האריז"ל ששיבר הקליפה

לקראת יום ההילולא של האריז"ל במוצש"ק זה, הבאנו צילום מהגהת כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א לשיחת ב' דר"ח כסלו תשי"ג (לקו"ש ח"א ע' 52 ואילך)

להלן פענוח הקטע כפי שמופיע בצילום שלפנינו (הכת"ק בא בהדגשה):

עולמות וואָס זיי זיינען נידעריקער פון גן עדן, איז פאַראַן אין זיי חילוקי מדריגות, און בכללות ווערן זיי פאַנגאַנדער געטיילט אין דריי בחינות, עשי', יצירה און בריאה.

אין עולם העשי' איז רובו רע, וואָס מצד דעם קען דער רע האָבן אַ התגברות אויפן טוב. אין עולם היצירה זיינען זיי מחצה על מחצה, אין עולם הבריאה איז רובו טוב.

דאָס איז אויך דער טעם פון דעם חילוק פון תלמוד בבלי מיט תלמוד ירושלמי: אין חוץ לארץ איז די הנהגה דורך עשי', דערפאר איז דער רוב הלימוד אין תלמוד בבלי בדרך קושיא ותירוץ, וואָס דורך דעם פועל'ט מען דעם בירור, די יגיעה לתרץ הקושיות והסתירות.

– ווי עס שטייט אויפן אריז"ל אַז ער פלעגט לערנען ששה דרכים בהלכה והי' מקשה בכח עד שנלאה מאד ומזיע זיעה גדולה וואָס דורך דעם האָט ער משבר געווען הקליפה שהם סוד הקושיא כו*23].

אין ארץ ישראל איז די הנהגה דורך יצירה, דערפאר איז דער לימוד אין תלמוד ירושלמי בכלל באופן ישר.

פונדעסטוועגן איז אויך אין ירושלמי פאַראַן קושיות, אבער מען זעט באלד דעם תירוץ אויף זיי, ד. ה. אַז זיי האָבן ניט קיין התגברות - דוגמת עולם היצירה, וואָס אין אים איז דאָ רע, וואָס מסטרא דרע ווערט אַ מעגלעכקייט פון קושיות כו' כמבואר באגרת הקדש (סימן כו) ע"פ הזהר, אָבער דער רע האָט ניט קיין התגברות.

און דאָס איז אויך דער טעם וואָס בששת ימי החול דאַרף זיין דער רוב זמן הלימוד אין גליא דתורה - צוויי שלישים נגלה און איין שלישי חסידות - און שבת דאַרף זיין דער לימוד אין פנימיות התורה, ווייל בששת ימי החול איז דער אור יורד בלבושי העשי' ויצירה, וואָס דאַרטן איז שייך רע - דאַרף מען עס מברר זיין דורך גליא דתורה, העוסק בבירור עניני עוה"ז וכו'.

משא"כ שבת, וואָס דעמולט גייט דורך דער אור נאָר ע"י התלבשות הבריאה, איז דער לימוד אין פנימיות התורה - אילנא דחייא, שלמעלה מענין הביורורים.

און דאָס זיינען אויך די צוויי ענינים: הריעו לה' כל הארץ, ר"ת הלכה - בששת ימי החול, השתחוו לה' בהדרת קודש, ר"ת קבלה - בשבת.

אָבער פונדעסטוועגן איז דאָך אויך אין בריאה פאַראַן רע, נאָר דער טוב איז זיך מתגבר אויף אים, אָבער גן עדן איז אינגאַנצן ניט סובל דעם מציאות הרע, כנ"ל.

*23) טעהמ"צ - להרח"ו - פ' ואתחנן.

דבר ברור ופשוט, שעכשיו

עומדים להכנס לא"י ביחד

עם משה רבינו כפשוטו ממש

יהודים צריכים לדעת שבודאי כבר בא הזמן שמשיח יבוא, צריך רק שיהי' געגועים למשיח, ובודאי שע"ז יפעלו ויגלו ביאתו • וזה שלעת עתה עדיין לא בא – זוהי קושיא, שכל קושיא באה מהעלם והסתר הגלות, ובודאי שמשיח בעצמו יתרצה; אבל אסור שזה יחליש יהודי ח"ו, אלא אדרבה – זה צריך לעורר עוד יותר • דבר ברור ופשוט, שעכשיו הוא במצב שבנ"י נמצאים "בעבר הירדן", ועומדים ממש להכנס לארץ ישראל, ביחד עם משה רבינו כפשוטו ממש • הוא עומד ומצפה חסר-סבלנות לרגע שיגאל את בני ישראל מהגלות משיחת ש"פ דברים תשעה באב (נדחה) ה'תשמ"ח – מוגה, תרגום מאידית*

א. [. .] ע"פ הנ"ל מובנת ההוראה לבנ"י בדורנו זה, דור האחרון של הגלות – שמכיון שעומדים בסיום הגלות ד"ערבות מואב" [לפי כל הסימנים בגמרא², ולפי מה שכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו העיד כבר מלפני כמה שנים, שנשאר רק לצחצח הכפתורים³, ו"לאלתר לגאולה"⁴, ומשיח עומד אחר כתלנו⁵, וכו' וכו'] – מובן שעכשיו צריך כבר להרגיש בגלוי (לא הקושי של הגלות ר"ל, אלא) שעומדים "בעבר הירדן", נמצאים כבר בעלי' ליכנס לארץ ישראל בגאולה האמיתית והשלימה, וצריך להיות רק "עמדו הכן כולכם"⁶.

(* התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. המו"ל.
1) המבואר בהשיחה לפני' (התועדויות תשמ"ח ח"ד ע' 114 ואילך). המו"ל.
2) בסיום מסכת סוטה.
3) שיחת שמח"ת תרפ"ט.
4) "קול קורא" ב"הקריאה והקדושה" תש"א-תש"ב.
5) "קול קורא" שם סיון תש"א.
6) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר מכ"ו אדר" תרח"ץ (נדפס בסה"מ קונטרסים ח"ב שצ"ג, ב. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רעט).

הערבים לא ירצו לקחת!

מכיון שבימים האחרונים נתחדשו המגעים בנושאים אלו בקשר ליהודה ושומרון – יש למחות על כך בכל התוקף, ולעורר את דעת הציבור, שיפקחו את עיניהם ויראו את גודל הסכנה, רחמנא-ליצלן, כאשר ימשיכו בדרך זו! וכולי האי ואולי – ישנו את שיטתם מכאן ולהבא, ויעמדו בתוקף שלא לוותר על שום חלק מארץ ישראל.

[. .] אמנם, בטוחים אנו ש"לא ינום ולא ישן שומר ישראל" ובודאי ישמור מכל ענינים של סכנה כזו, אבל אף-על-פי-כן, מטבע האדם שכאשר רואה את האפשרות לכך גם בדרך הטבע, אזי נקל לו יותר להמשיך את חיי היום-יום בלימוד התורה וקיום מצוותיה מתוך מנוחה, שמחה וטוב לבב.

ובכן, כבר היה לעולמים מצב דוגמתו, ואף-על-פי-כן, בחסדי ה', לא בא הדבר לידי פועל:

מיד לאחרי מלחמת ששת הימים – שלחו משלחת לוויגטון כדי להודיע שמוכנים לסגת ולהחזיר את כל השטחים!

באותה תקופה, מיד לאחרי הנצחון הגדול, מתוך ניסים גלויים שלמעלה מדרך הטבע לגמרי – לא עלתה על דעתו של אף אחד להעיז ולדרוש את החזרת השטחים! לא ערפאת, לא מצרים, לא ירדן ולא סוריה – אף א' מהם לא חלם על אפשרות שכזו!

כולם היו המומים מהנצחון המופלא של בני-ישראל, ולא העלו על דעתם שקיימת אפשרות שיוכלו לקבל בחזרה שטחים אלו, ובודאי – לא בדרך של מלחמה, וכפי שראו בפועל שבמשך כמה-וכמה שנים החזיקו בני-ישראל בכל אותם שטחים.

ולמרות זאת מבלי שאף א' יחשוב לדרוש זאת – באו והציעו בעצמם שמוכנים להחזיר את כל השטחים, את כל סיני, את כל יהודה ושומרון וכו', ולא עוד אלא שאפילו בנוגע לירושלים – מוכנים לוותר ולהכריז שתהיה שייכת לכל שלש העמים!

[. .] כאשר שמעו בווישינגטון את תוכן הדברים של אותה משלחת – לא יכלו להאמין למשמע אזניהם, שאכן, מתכוונים בכל הרצינות להחזיר את השטחים!...

ובכל אופן, לאחרי שהצליחו לשכנע אותם שאכן זוהי כוונתם – הרי בהתאם לבקשתה של המשלחת, העבירו הודעה והצעה זו לערבים.

וכאן אירע הנס – שלמרות כל זה לא הסכימו הערבים לקחת מה שרצו היהודים לתת!... הטענה הרשמית היתה שרצונם לקבל יותר ממה שהיו מוכנים לתת להם, אבל בכל אופן, בנוגע לפועל – לא הסכימו הערבים לקחת מה שרצו היהודים לתת להם!

ובנוגע לענינו: מכיון שכבר היה לעולמים נס כזה – הרי רואים כבר כיצד יכול להיות נס כזה גם בימים אלו, כלומר, אפילו אם ימשיכו ח"ו ללכת באותה הדרך כפי שהלכו עד עתה, יעשה הקב"ה נס שהערבים לא ירצו לקחת!

(משיחת ש"פ חיי שרה ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

(מ'האלט אט אט" להכנס לארץ ישראל, ביחד עם משה רבינו¹¹ כפשוטו ממש¹² (כפי שביקש בתפילתו¹³ "ואתחנן את ה' גו'") בגאולה האמיתית והשלימה, שאין אחרי' גלות, ע"י משיח צדקנו,

שהוא עומד ומצפה חסר-סבלנות לרגע שיגאל את בני ישראל מהגלות, וזה יכול להיות תיכף ומיד ממש, ועד כדי כך שהגמרא אומרת¹⁴ ש"משיח יתיב ביני עניי סובלי

(11) היינו שבסוף גלות זה האחרון יש החיבור דב' הענינים – הגילוי ד(כח) משה שהוא למעלה מכל ענין הגלות, וביחד עם זה הבירור ד"ערבות מואב" בגלות זה האחרון (שע"ז נעשה גאולה שאין שייך אחרי' גלות).*

ויש לומר שזה מרומז גם בתפלת משה עצמה – "ואתחנן", שהתפלל משה תקט"ו תפלות ליכנס לארץ כמנין "ואתחנן" (דב"ר פי"א, י), שענינו דתקט"ו תפלות הוא "להמשיך בחי י"ה" (שהוא למעלה מבחי ת"ק) בהעולמות שהם בבחי' מהלך ת"ק שנה" (חגיגה יג, א) כו" (אוה"ת ואתחנן ע' קטז).

(12) ש"משה ואהרן עמיהם בתחלת הגאולה – יומא ה, ב. תוד"ה אחד – פסחים קיד, סע"ב.

(13) כי בודאי שתפלת צדיק מתקיימת [ובמכש"כ מצדיק גוזר והקב"ה מקיים (תנחומא וירא יט. וראה שבת נט, ב). ויתירה מזו הקב"ה גוזר וצדיק מבטל (מו"ק טז, ב. ו"שנ)], ועאכו"כ תפלת משה, שאפילו מעשי ידיו נצחיים (סוטה שם), והוא למעלה מכל ענין הגלות, ובפרט שהתפלל משה על זה תקט"ו תפלות (דב"ר שם).

(14) סנהדרין צח, א ובפרש"י.

(* ועפ"ז אולי יש להוסיף ביאור בתורת לר"צ (ע' שכה) בפירושו הכתוב "הואיל משה", ש"הואיל אותיות אלוהו בחי' דעת דנובא, משה בחי' דעת דזכרוא".

אלא שבכחו (תפלת) משה נפעלת הגאולה (ע"ד אלוהו שהוא מבשר הגאולה), וגאולה נצחית (כיון שזה בא לאחרי גלות זה האחרון).

וענין זה מרומז בכתוב "בעבר הירדן בארץ מואב הואיל משה באר את התורה הזאת", כ"ל בפנים.

(***) ולהעיר מהפירוש בתקט"ו - ט"ו פנמים ת"ק (אוה"ת שם ט"ע ק"ג. ע"פ תוד"ה ורג"ל - חגיגה שם). היינו השלימות (ט"ו) בעולמות עצמם שהם בבחי' ת"ק, אבל זהו בהוספה על פירוש הפשוט שתקט"ו הוא ת"ק עם עוד ט"ו (ט"ו שלמעלה מת"ק).

ובמכ"ש וק": אם בנוגע להכנות לכניסתם בפעם הראשונה לארץ ישראל (כשבנ"י היו עדיין "בערבות מואב") כבר נרגשה רק העלי' שבוה ("בעבר הירדן"), אע"פ ש"משה ידע שהוא לא יכניס את בני' לארץ ישראל (מבלי הבט על תפלתו להקב"ה "ואתחנן אל ה' גו'"), ובמילא יכול להיות שהביאה לארץ לא תהי' ביאה נצחית⁷, ויכול להיות שאח"כ ילכו עוד הפעם בגלות⁸,

ואחד הטעמים לזה הוא, כי משה הוא למעלה מענין הגלות⁹, ובמילא באם משה הי' מכניסם לארץ ישראל, אזי לא יכול הי' להיות גלות⁷; אבל שלילת הגלות אז הי' בא מצד הגילוי מלמעלה (מכח משה) ולא מצד מציאות העולם עצמו, ונשאר **האפשרות** לגלות. . . ולכן לא משה הכניסם לארץ ישראל, שזה איפשר שתהי' אח"כ גלות, ובנ"י יכניעו ויבררו הכחות דלעו"ז, של סיבת הגלות, שזה פועל עלי' וגאולה נעלית יותר¹⁰, גאולה שאין אחרי' גלות (אפילו לא אפשרות לגלות) –

על-אחת-כמה-וכמה בסיום גלות זה האחרון, כאשר כבר עברו עבודת הבירורים בגלות, וכל הנסיונות עד לחבלי משיח, הדברים המבהילים בלתי משוערים כלל וכלל (אפילו לאומות העולם) שאירעו בדורנו זה הי' לא תהי', לא תקום גו' – הרי **דבר בורר ופשוט**, שעכשיו הוא במצב שבני ישראל נמצאים **"בעבר הירדן"**, ועומדים ממש

(7) ראה שערי תשובה לאדהאמ"צ ח"ב חינוך בתחלתו. אוה"ת ואתחנן ע' סה. צג. ועוד.

(8) ועפ"ז יומתק מה שגבי מיתת משה (מפני שלא נכנס לארץ) ובכ"ת בני' על זה נאמר (ברכה לד, א. ח) רק **"בערבות מואב"** (ולא "בעבר הירדן"), שזה מדגיש הירידה בגלות, כנ"ל בפנים סוס"ד (התועדויות הנ"ל ע' 116. המו"ל).

(9) ראה סוטה ט, סע"א (בנוגע מעשה ידי משה).

(10) ראה אוה"ת שם ע' פז.

תפקידן חובתן וזכותן של הנשים

לפנינו אג"ק מיוחדת מכ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א מתאריך ב' אייר ה'תש"ב, שנדפסה כהקדמה לקונרס שיחת כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ נ"ע (לקבוצת נשי ישראל בעת ביקורו בעיר ריגא יב-כ אדר תרצ"ד), שנדפסה באייר תשי"ב. והיא השיחה הנזכרת באגרת

אמרו רבותינו ז"ל: בזכות¹ נשים צדקניות שהיו באותו הדור (של יציאת מצרים) נגאלות ישראל ממצרים, ומבארים ומספרים בארוכה, איך אשר למרות עול הגלות, קושי השעבוד והגזירות הקימו עדרים עדרים של בני ובנות ישראל, הקימו דור אשר הכריזו בשמחה בשירה ובזמרה²: זה א-לי ואנוהו אלקי אבי וארוממנהו.

הבטיחנו הקב"ה: כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, בגאולה העתידה לבוא במהרה בימינו על ידי משיח צדקנו, "כל אתינן³ ונסין וגבוראן דעבד קוב"ה במצרים יעביד לון לישראל" "ובזכות⁴ ינוקי דבי רב יתקף חילי לאתגברא", של מלך המשיח.

וכאז כן עתה, תלוי זה בנשי ישראל, וכמבואר בהשיחה, אשר בידן הוא גורל הבנים והבנות.

תפקידן חובתן וזכותן של נשי ישראל הוא, אשר מבלי חת מהושך הגלות, קושי השעבוד והגזירות אשר רוצים לשקעות, ה' לא תהי' את נפש בנינו ובנותינו בבנינים זרים לרוח ישראל סבא, מנגידים לאמונת הוי' אהוד, הנותן, לשון הוה, תורה אחת לישראל גוי אחד בארץ,

הנה יעשו את ביתן בית קדושה לשמו ית', ויבססו את הינוך בנייהן ובנותיהן על יסודי התורה והמצוה.

ואז "אימא³ עילאה⁵ יתערת . . . ומלכא משיחא שארי ויכונש גלותא מסיפי עלמא עד סייפי עלמא".

(מתוך אגרות קודש כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א חכ"א ע' קג-ד)

- 1) סוטה יא, ב (ע"פ גירסת הילקוט שמעוני תהלים רמז תשצה).
- 2) בפה ובתופים – וראה לקוטי תורה ברכה צח, ג.
- 3) זהר ח"ב ט, א.
- 4) שם בתחלת העמוד.
- 5) ראה פרי עץ חיים שער החמ"צ פ"ו בדה"ה מהר"י ז"ל.

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת **רבקה** בת הרה"ח ר' **צבי** ע"ה – נלב"ע ביום כ"ט תמוז ה'תשס"ב י"הר שיקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה"ח ר' **שמואל** שי' והרה"ח ר' **יעקב** שי' **שפריצער**

חלאים וכולן שרו ואסירי בחד זימנא, איהו (משיח) שרי חד ואסירי חד, אמר דילמא מבעינא דלא איעכב" (שרי חד נגע ומקנחו וקושרו ואח"כ מתיר האחר כו' ואינו מתיר שני נגעים יחד דסבר איבעי לי לצאת וליגאל את ישראל לא איתעכב כדי קשירות שני נגעים),

ועאכו"כ שלאחרי כל העבודה דבנ"י בהתאם ל"בקולו תשמעו", הרי בודאי שמושיח בא "היום"¹⁵, ויתירה מזו – מכיון שבודאי עשו בני" תשובה, הרי ישנה ההבטחה ופס"ד ברור ש"מיד הן נגאלין"¹⁶, ולא עכבן אפילו כהרף עין¹⁷, ובפרט שבודאי הוא גם כבר המצב ד"זכו", ובמילא בא משיח "ארו עם ענני שמיא"¹⁸.

ג. גילוי הטוב והעלי' ("בעבר הירדן") בתשעה באב הוא בהדגשה יתירה בקביעות שנה זו, שתשעה באב חל ביום השבת, שאז התענית נדחה, וידוע פתגם רבותינו נשיאנו¹⁹ (מיוסד על דברי רבי יהודה הנשיא בגמרא²⁰ "הואיל ונדחה אידחה"), "הלואי שיהי' נדחה באמת, ויהפך לששון ולשמחה".

ונוסף לזה: מכיון שהתענית נדחה – הרי בשבת זו מודגש בגלוי רק המעלה של יום זה, זה שמושיח נולד אז!²¹

ג. ההוראה לפועל מכל זה:

- 15) סנהדרין שם.
- 16) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.
- 17) מכלתא ופרשי' בא יב, מא.
- 18) סנהדרין שם.
- 19) ס' השיחות הש"ת ע' 157. נתבאר בלקו"ש י"ז תמוז (נדחה) ש. ז. ("חל"ג ע' 156 ואילך. המו"ל).
- 20) קונטרס משיחות ש"פ בלק ש. ז. ("סה"ש תשמ"ח ע' 526 ואילך. המו"ל).
- 21) מגילה ה, רע"ב.
- 22) איכ"ר פ"א, נא.

יהודים צריכים לדעת שבודאי כבר בא הזמן שמושיח יבוא, כנ"ל בארוכה, צריך רק שיהי' געגועים למשיח, ובודאי שעלי"ז יפעלו ויגלו ("ארויסרופן") ביאתו.

וזה שלעת עתה עדיין לא בא – זוהי קושיא, שכל קושיא באה מהעלם והסתר הגלות, ובודאי שמושיח בעצמו יתרחש; אבל אסור שזה יחליש יהודי ח"ו, אלא אדרבה – זה צריך לעורר עוד יותר עלי' בהעבודה "בעבר הירדן" – תוספת מרץ וחיות, להוסיף ביתר שאת וביתר עז ב"משפט" (תורה) ו"צדקה", שמביאים הגאולה, "ציון במשפט תפדה ושבי' בצדקה".

ובפרט בעמדנו בשבת תשעה באב לאחרי חצות היום, הזמן דלידת משיח – הרי זה הזמן **בדיק** ש"מזלו גובר"²², המזל דמשיח²³ הוא בהתגברות, ובאופן ד(מזל מלשון) "ונוזלים"²⁴, שזה נוזל ונמשך למטה, לכל ישראל (ובפרט לכאו"א מהם בניצוץ משיח **שבכאו"א**²⁵).

וזה צריך לעורר ולגלות אצל כאו"א התגברות בעבודתו להוסיף ה"מצוה אחת" שהיא תכריע "את עצמו ואת כל העולם כולו

ולהעיר שמושיח יצא מרות המואב' – גילוי הטוב ש"בארץ מואב" (ראה לקו"ת חוקת סו, ג. אה"ת נ"ך ע' נה).
22) ראה ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקרבן העדה. וראה שיחת כ"ה אדר ושיחת אחש"פ ש. ז.

23) שישנו בכל דור ודור, ולא עוד, אלא שהוא כבר במצב שראוי לגאול **תומי'** (מבלי עיכוב חבישת נגע **אחד כבגמרא**) את ישראל ("הוגה בתורה ועוסק במצוות וכו" – רמב"ם הל' מלכים ספ"א). דמכיון שפס"ד ברור דכשישראל עושין תשובה **מיד** הן נגאלין – הרי **מוכרה**, שכבר ישנו (עוד לפני עשיית תשובה) משיח במצב כזה, שכשישראל עושין תשובה יגאל אותם **מיד**.

24) לקו"ת האזינו עא, ב.
25) מאור עינים ס"פ פינחס.

אילו ראה את המקדש בעיניו...

מצד הענין ד"מעלין בקודש", הרי, ראיית המקדש דלעתיד בשבת חזון השתא היא באופן נעלה יותר מראיית המקדש דלעתיד בשבת חזון דשנה שעבר, ועאכו"כ לגבי השנים שלפנ"ז, וכן הלאה, עד לשבת חזון הראשון שבו הראו את המקדש דלעתיד, מיד לאחר החורבן, שמזה מובן גודל העילוי דראיית המקדש דלעתיד בשבת חזון זה.

וע"י ההתבוננות המתאימה בכל האמור – בודאי יתוסף בכל פרטי העבודה ד"ועשו לי מקדש" ביתר שאת וביתר עוז, בחיות מחודשת, וכן חידוש כפשוטו ממש, עד לעילוי והוספה שבאין-ערוך לגמרי, כפי שהי' ניתוסף אצלו אילו ראה את המקדש דלעתיד בעיניו ממש!

(משיחת ש"פ דברים, שבת חזון ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

גם את האבנים, עצים ועפר עם ה"עזרת נשים" – יקחו להר הבית!

[. .] אם הדברים אמורים בנוגע לכל הבתי כנסיות ובתי מדרשות, עאכו"כ שכן הוא בנוגע לבית הכנסת ובית המדרש זה של כ"ק מו"ח אדמו"ר, היכן שעבד את עבודתו בתומ"צ והנהיג את צאן מרעייתו במשך עשר שנים – הרי זה דבר הברור שלא יקחו לארץ ישראל רק את המתפללים ולומדי התורה בביהמ"ד זה, ולא רק את התומ"צ וכל הענינים שכ"ק מו"ח אדמו"ר פעל, ולא רק את ספרי התורה וכו' – אלא גם את עצם הבנין של האבנים, עצים ועפר עם ה"עזרת נשים" וכל הענינים שנמצאים שם וכו' – יקחו יחד לארץ ישראל, לירושלים על הר הבית!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ דברים, שבת חזון ה'תשמ"ב - בלתי מוגה)

הדבר היחיד שאליו מחכים

כמדובר כו"כ פעמים, שסיימו כבר כל הענינים, וביהמ"ק עומד ומוכן למעלה, ועד"ז בנוגע לכל הענינים – כבר "הכל מוכן לסעודה", ישנם כל הענינים מוכנים כתיבה סגורה ונתנו התיבה והמפתח לכל יהודי,

הדבר היחיד שאליו מחכים הוא – שיהודי יצעק עוד צעקה, ועוד בקשה ותביעה ועוד תזכורת: "עד מתי?!..."

(משיחות ש"פ דברים, שבת חזון, ת"ב (נדחה) ה'תנש"א - מוגה, תרגום מאידית)

המדור מוקדש לעילוי נשמת מרת ר' יצחק מאיר ע"ה מיידנצ'יק

נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש – אחר חצות היום – ו' טבת ה'תשס"ב

יה"ר שיקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה ויכף ומיד ממש

לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"26 – הגאולה האמיתית והשלימה.

ובפרט ע"י ההוספה בלימוד התורה (משפט) ונתנית הצדקה (שפועלים "ציון במשפט תפדה ושב" בצדקה") באופן המותר ביום שבת קודש, ועאכו"כ – מחר, עשירי באב (בענינים המותרים ללמוד ביום זה) – הן בנוגע לעצמו והן בנוגע להשפיע על כל האחרים.

ובכדי להקל על הענין, יש להציע (בתור "מפקחין על צרכי ציבור בשבת"27), שאלו שבעשירי באב נוסעים למקומות שונים בכדי לדבר עם יהודים אודות יהדות בכלל ואודות תשעה באב בפרט – יקחו עמהם קופת-צדקה שמזכירה ומעוררת על נתינת הצדקה, וגם "לקחת" עמהם דברי תורה (מענינא דיומא שאפשר להגיד לאחרים בעל-פה, באותיות המתאימות להם, בדרכי נועם ובדרכי שלום, "האמת והשלום אהבו"28).

ומהתגברות זו תהי' פעולה נמשכת ומעלין בקודש בההוספה בלימוד התורה ונתנית

26 רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

27 ראה שבת קנ, א. טושי"ע או"ח סי"ו ס"ו.

שו"ע אדה"ז שם סי"ב.

28 זכרי' ח, יט. רמב"ם סוף הל' תעניות.

29 ראה שו"ע או"ח ר"ס תקפא. לקו"ת ראה לב, א ואילך.

30 ב"י או"ח סתצ"ב. השלמה לשו"ע אדה"ז לר"צ מדובראוונא סקל"א ס"ח. שו"ע אדה"ז שם ס"ב.

31 ישעי' כו, יט.

32 תקו"ז תס"ט.

33 ישעי' לה, יו"ד. נא, יא.

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת חשא בת נטע אורי ע"ה זיסק יה"ר שתיכף ומיד ממש יקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה וזכות כל משפחת זיסק שיחיו – לברכות עד בלי די

האמונה פועלת אצלו התאמתות כאילו שרואה בעצמו בעיני בשר

תרגום הפשי לשון הקודש - בעריכת מערכת "יהי המלך"

א. בענין שבת חזון ישנו דבר נפלא:

מובא בשם ר' לוי יצחק מברדיטשוב¹ [..] ש"שבת חזון" הוא מלשון מחזה, שבשבת זו מראים "לכאור"א המקדש דלעתיד".

הביאור בזה בפרטיות:

"המקדש דלעתיד" שמראים בשבת חזון, מראים לא רק לישעי' הנביא² או לשאר הנביאים - אלא גם "לכאור"א מישראל.

בתחילה אכן הראו אותו לנביא³, בכדי שעייז יפתח את הדרך⁴ - אבל אח"כ עיי הנביא מראים את בית המקדש "לכאור"א".

ומה מראים "לכאור"א" - לא את ביהמ"ק שמישיח יבנה לעתיד לבוא, יבנה ביהמ"ק במקומו - לשון עתיד [או (בלשון הרמב"ם⁵) "ובנה מקדש במקומו", שגם "ובנה" הוא בלשון עתיד] - אלא⁶ את בית המקדש של הקב"ה שהוא "בנוי ומשוכלל"⁷, ה"מקדש אד' כוננו ידך"⁸:

למרות שביהמ"ק שיבנה משיח הוא ג"כ דרגא נעלית ביותר - כמובן מכך שמישיח יהי נבחר המין האנושי⁹, בחי' היחידה¹⁰, ואחר-כך יתוספו בו כל העליות ד"הוהגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו", "יכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה", "זילחם מלחמת ה"⁵ - וינצח, אתכפיא ואתהפכא, ולאחרי כל זה יהי "בנה מקדש במקומו" - א"כ הרי מובן גודל העילוי שיהי' בבית המקדש שיבנה משיח

- אעפ"כ מראים "לכאור"א בשבת חזון לא את ביהמ"ק שיבנה משיח אלא את ביהמ"ק

"ארמי" הוא ענין של רמאות, כמובא בזהר¹ בנוגע ליונה הנביא (שקשור ליוהכ"פ), ש"יונה" הוא מלשון אונאה.

והרי זהו התוכן של כל העולם - שהוא רמאות ("נארעריי") ואחזת עינים - מה שהאדם רואה בעולם הוא דבר מרומה - ואמיתית המציאות של העולם היא "על מנת" ענין אחר, ע"ד מה שהגמרא אומרת² שכל המציאות דבריאית העולמות היתה על מנת שבני ישראל יקבלו את התורה.

ז. ועפ"ז מובן העילוי דשבת חזון:

ללא הבט על-כך שנמצאים אנו בגלות בכלל, ובפרט בשבת שקודם תשעה באב, שזוהי הדרגא הכי תחתונה ד"ארמי", של רמאות, כיון שהמציאות האמיתית של הגלות אינה הגלות עצמה אלא "על מנת" שתבוא הגאולה -

אזי בדרגא זו התחתונה גופא, ב"ארמי", נפעל הענין דשבת חזון, שהוא התרגום ארמי של ראי' - שמראים לו את "המקדש דלעתיד",

אשר זוהי תכלית השלימות ד"ותהי' להם הלבנה לאבן"²³, שמתרגום ובפרט מתרגום ארמי, עושים ענין בקדושה, עד לענין שמראים "לכאור"א המקדש דלעתיד".

ובעבודת האדם:

הראי' של "המקדש דלעתיד" שישנה אצל כאור"א בשבת חזון - צריכה לפעול עליו לא רק בעבודתו בתומ"צ ובתפלה וכו', שאלו הם ענינים בבחי' לשון הקודש - אלא לפעול עליו גם בעניני העולם שלו, באכילה ושת' ושאר עניניו - שגם הם יהיו חזורים בראיית "המקדש דלעתיד".

ועיי"ז שכאור"א לוקח את הנתינת כח מכך שמראים לו את "המקדש דלעתיד", ומוריד א"ז לפועל בעבודתו עוד בימי הגלות האחרונים - הרי זה ממחר יותר את גילוי ה"על מנת" של הגלות - הגאולה השלימה.

(משיחת ש"פ דבריס, שבת חזון ה'תש"מ - בלתי מוגה)

(21) ח"ב קצט, א. וראה אוה"ת שה"ש כרך ב ס"ע (22) שבת פה, א.

תקלב ואילך. (23) ל' הכתוב - נח יא, ג. וראה תו"א שם עח, ג.

כו". וראה לקו"ש חכ"ט ע' 22 והערה 42. ואף דשם מבואר שהוא "בנינא דקוב"ה" - ראה לקמן ס"ב ובהנסמן שם בהערה 9.

(7) פרש"י ותוס' - סוכה מא, סע"א. ובכ"מ.

(8) בשלח טו, יז.

(9) ע"ד לשון הרמב"ם בנוגע למשה (פיהמ"ש סנהדרין פ' חלק יסוד השביעי - תרגום קאפח).

(10) סה"מ תרצ"ט ע' 207 בשם הרמ"ז.

(1) נענת באוה"ת נ"ך כרך ב' ע' א"צ - בשוה"ג.

(2) דהרי השבת נק' ע"ש "חזון ישעיהו" - אף שהראו אותו ליחזקאל כבהערה הבאה.

(3) היינו ליחזקאל - ראה יחזקאל סימן א' ואילך. רמב"ם הל' ביהב"ח פ"א ה"ד.

(4) ראה סה"מ תרע"ח ע' רפג. תרפ"ח ע' קב.

(5) הל' מלכים ספ"א.

(6) ראה אוה"ת שם (בהמשל) "עשה לו לבוש שלישי

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יצחק ב"ר יחזקאל ע"ה בן זכרי' - נלב"ע ביום ה' ניסן ה'תשס"ג יה"ר שיקיים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה יתיב ומיד ממש

הבנוי של הקב"ה, "מקדש אדני-כוננו ידיך", שבית מקדש זה הוא באין ערוך נעלה יותר מבית המקדש שיבנה משיח.

ב. והכוונה בזה שמראים זאת "לכאו"א" כאן למטה, הוא כדי לעורר אותו שיעסוק "בקב שלו"11 בבניית בית המקדש, שאזי ישנם ב' המעלות – הן את ביהמ"ק שבנוי מלמעלה של הקב"ה והן את עבודתו למטה.

ע"ד התייווך בין מאמרי חז"ל האומרים שמישיח יבנה את ביהמ"ק לבין מאמרי חז"ל האומרים שביהמ"ק "יגלה ויבוא משמים (בנוי ומשוכלל)" – שלכאורה זו סתירה – כמדובר פעם בארוכה¹², שבבית המקדש דלעתיד יהיו ב' המעלות – הן המעלה שמישיח יבנה, והן המעלה ש"יגלה ויבוא משמים".

ג. וזה קשור גם להמדובר לעיל¹³, שכל ענין הגלות הוא "על מנת"¹⁴ שתבוא הגאולה, ובעיקר יש להדגיש זאת בשבת שקודם תשעה באב, כיון שאז ניכרת עוד יותר ירידת הגלות. ונקודה זו היא בהדגשה יתירה בענין דשבת חזון, השבת שלפני תשעה באב, שאז מראים כאן למטה בזמן הגלות "לכאו"א המקדש דלעתיד".

שזה מגלה יותר בבהירות שכל כוונת הירידה בגלות היא – הגאולה ובית המקדש שיהי' אז,

שלא מראים לכאו"א, למטה בזמן הגלות, ובפרט בשבת שקודם תשעה באב, שאז התכלית דירידת הגלות – את "המקדש דלעתיד".

ומראים לו זאת בכונה כדי שזה יפעל על המעשה והעבודה בפועל שלו, כנ"ל (ס"ב).

ד. ואע"פ שבעיני בשר לא רואים (עכ"פ – כו"כ אינם רואים) את "המקדש דלעתיד" שמראים לכאו"א בשבת חזון, כפי שידע אינש בנפשי' –

אבל (כהסיפור הידוע¹⁵) האם בגלל שהסוסים הם סוסים – המלאכים אינם מלאכים! – האם בגלל שהנפש הבהמית שלו והעיני בשר שלו (שהנפש הבהמית פועלת עליהם), אינם רואים את "המקדש דלעתיד" שמראים לו – לא רואה זאת ה"יחידה" שלו!?

וכיון שהוא מאמין שה"יחידה" שלו רואה זאת, זה פועל אצלו התאמתות בידיעה, כאילו שהוא רואה את-זה בעצמו בעיני בשר¹⁶.

ה. והמעשה הוא העיקר:

כמדובר לעיל, זה מה שמראים בשבת חזון "לכאו"א המקדש דלעתיד" – הוא בכדי שזה יפעל בעבודתו,

ועי"ז שהוא רואה בשבת חזון את ביהמ"ק בנוי, הוא מבין שכל הגלות היא רק "על מנת שיבוא אר' ויבנה אריאל"¹⁷,

במילא זה פועל עליו שיוסיף עוד בעבודתו כדי להביא לידי גילוי את הכוונה שבגלות – ה"יבוא אר' ויבנה אריאל".

ובפרט שמראים לו זאת ברגע הראשון שבשבת חזון – כמובן מכך שתיכף לאחר הרגע הראשון של השבת היא נקראת שבת חזון, כפי שרואים בפשטות: כאשר שואלים מישהו מיד ברגע הראשון של השבת: איזו שבת זו, ובמה היא שונה משאר שבתות השנה? – הוא יאמר שזוהי שבת חזון.

ומזה מובן, שגם הנקודה של שבת חזון – שמראים "לכאו"א המקדש דלעתיד" – ישנה כבר ברגע הראשון של שבת זו.

ובפרט כשעומדים כבר עתה לאחר קריאת התורה וקריאת ההפטורה של פ' חזון עם ברכה לפני' ולאחר', ובפרט כשעומדים בזמן דרעוא דרעיון –

אזי ישנה נתינת כח הרבה יותר חזקה, אשר מה שמראים "לכאו"א המקדש דלעתיד" בשבת זו – יפעל וישפיע על כאו"א במעשה בפועל, מיד בשבת זו.

וגם ישפיע, שיקחו משבת זו החלטות טובות בנוגע למעשה בפועל בימים הבאים.

וכאשר מקבלים החלטה טובה, אזי כיון שנמצאים כבר קרוב להגאולה – הקב"ה מצרפה ("שטעלט צו") מיד למעשה, "מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה"¹⁸, שאזי ישנם שתי המעלות, הן המעלה דמחשבה והן המעלה דמעשה.

ו. ולזה ניתוספה עוד נקודה:

שבת זו נקראת שבת חזון על שם ההפטורה ד"חזון ישעיהו", ש"חזון" הוא תרגום של ראי'.

ומכך גם יוצא, שמה שמראים בשבת חזון "לכאו"א המקדש דלעתיד", כמשמעות השם של שבת זו "שבת חזון" מלשון מחזה – הרי זה קשור גם לענין הראי', כפי שזה בלשון התרגום – "חזון" מלשון מחזה.

והביאור בזה:

כאשר אומרים שהמילה "חזון" היא תרגום של ראי', אין זה ח"ו לגרעיותא אלא למעליותא:

זה מראה ומגלה את העילוי דאתהפכא על אתכפיא, העילוי ד"לבנים" על "אבנים", כמבואר בתו"א פ' משפטים¹⁹ עה"פ²⁰ "ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר".

ובפרט בנוגע לתרגום בלשון ארמי (ש"חזון" הוא תרגום של ראי' בלשון ארמי):

(17) ל' חז"ל – ילקו"ש ירמ' בתחלת רמז נטר. (19) עז, ג ואילך. עה, רע"ג.
(18) קידושין מ, א. וראה סה"מ תש"ב ע' 87.
(20) משפטים כד, י.

(11) ראה ב"מ לח, א.
(12) שיחת מוצש"ק מטו"מ תשל"ט – לקו"ש חי"ח ע' 418 ואילך (וראה גם בהערות). ועוד.
(13) סי"ח בהשיחה (שיחות קודש תש"מ ח"ג ע' 726). וראה לקו"ש חכ"ט ע' 12 ואילך.
(14) ראה הנסמן בהערה 17.
(15) ראה הוספה לסה"מ תרפ"ח ע' רא ואילך. ס' השיחות תש"א ע' 130.
(16) וראה בארוכה לקו"ש ח"ט ע' 24 ואילך.